

Единъ пжтъ въ хилядата години морскиятъ царь ималъ право да надига глава надъ водната повърхнина и да се наслаждава отъ захождането на слънцето.

Но до това врѣме царьтъ нито единъ пжтъ не билъ се ползувалъ отъ своето право. Той мислѣлъ: „Нищо похубаво не може да бжде отъ моето царство!“ И сега той съ голѣмо нетърпѣние очаквалъ този часъ, когато ще може да се наслаждава на своето творение.

Трѣбвало да чака още хиляда години, но за него това не било много дълго.

Най-послѣ, очакваниятъ день дошълъ. Той подигналъ царската си глава надъ водата. И видѣло му се, че короната станала още по-красива, по-многолюдна, по-свѣтла, отколкото първия пжтъ. Голѣми кораби се люлѣли по вълнитѣ, богати градове украсявали градоветѣ. Ала въ тѣзи градове, въ селата се чувалъ страшенъ шумъ, който изплашилъ царя.

Когато се доближилъ къмъ короната, видѣлъ, че хората се убиватъ единъ други заради златото на короната. Братъ се нахвърлялъ срѣщу брата, синъ срѣщу баща, чували се викове, проклетия, охкания на умирающи Навсѣкждѣ — голѣма скръбъ, безкрайни нещастия, и всичко това заради златото.

Тогава разгнѣвениятъ царь ударилъ тѣй силно короната, че нѣколко кораба се разбили о скалистия брѣгъ; пламналото отъ гнѣвъ дишане на царя развълнувало морето и то се разиграло около короната; вълнитѣ съ дивъ ревъ се блѣскали о брѣга.

Царьтъ заловилъ съ двѣтѣ си ржцѣ стълба и почналъ да го люшка, за да го събори въ морската дълбочина. Ала стълбътъ стоялъ здравъ, — само нѣколко градове били разрушени отъ земетресение, нѣколко хиляди човѣка загинали Но какво струвала тази шепа хора!

Останалитѣ живи се нахвърляли на новата плячка — имуществото на умрѣлитѣ, — и раздоритѣ се увеличили.

Тогава морскиятъ царь заплакалъ горчиво и, прѣпълненъ съсъ скръбъ, отишълъ въ своето подводно царство, като се разкайвалъ много, дѣто украсилъ своята корона съ злато и елмази.